

Arrest

nr. 225 702 van 3 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Voa origine geboren te Robertsport in Cape Mount. U woonde eveneens enige tijd bij uw moeder in Bong County maar keerde voor uw studies terug naar Cape Mount, u verbleef er bij een tante in het dorp Weyne. U studeerde eveneens in Monrovia. U behaalde er uw middelbaar diploma in 2013. U werkte niet in Liberia buiten occasioneel haar vlechten. U verklaart uit een islamitische familie afkomstig te zijn maar zich een paar jaar geleden bekeerd te hebben tot het christendom.

U had een relatie en uit deze relatie zijn twee kinderen geboren, een zoon F. S. geboren op 16 september 2013 en een dochter W. S. geboren op 31 oktober 2016. U liet uw kinderen in Liberia achter bij een pastoor. Uw familie wou niet dat u met de vader van uw kinderen trouwde omdat ook hij een christen was. Sinds u zwanger bent van uw dochter heeft u geen contact meer met de vader van uw kinderen. Zij hadden daarentegen een andere huwelijkskandidaat voor u uitgekozen. Op 10 september 2018 sprak uw oom u aan dat u diende te trouwen met de zoon van zijn broer. Alvorens te trouwen zou u naar de Sande genootschap dienen te gaan om er besneden te worden. U was niet akkoord en vluchtte met uw zus naar uw tante in Weyne in Cape Mount. Voor uw zus, K. S., hadden zij dezelfde plannen. Terwijl u bij uw tante verbleef kwam jullie oom jullie opzoeken en bedreigde uw tante dat zij spijt zou krijgen als zij haar toestemming niet gaf voor dit huwelijk. De dag na het bezoek van uw oom, op 09 oktober 2018, viel uw tante bewusteloos neer. Jullie brachten haar naar het ziekenhuis maar zij overleed op 13 oktober 2018. U en uw zus keerden niet meer terug naar het huis van uw tante maar overnachtten bij een vriendin. De volgende dag kwamen jullie een man tegen op straat die jullie voorstelde om jullie te helpen. Hij bracht jullie drie dagen onder in een huis en regelde in die periode documenten zodat jullie het land konden verlaten. Jullie zouden in de prostitutie moeten werken om de schuld tegenover hem af te betalen. Drie dagen na de dood van uw tante zijn jullie vertrokken uit Liberia en kwamen jullie per vliegtuig naar België. Eens aangekomen in België liet deze man jullie achter. U en uw zus dienden daarbij een verzoek in om internationale bescherming bij de grenspolitie op de luchthaven op 19 oktober 2018. U werd daarbij overgebracht naar het transitcentrum Caricole. Uw zus werd omwille van haar zwangerschap in vrijheid gesteld (CGVS-kenmerk X).

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*U werd op 04 december 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure. **Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.***

U verklaart te vrezen gedwongen uitgetrouwde te worden door uw oom en voordien besneden te worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen vervolging te moeten vrezen vanwege uw oom omdat u weigert het door hem voorgestelde huwelijk aan te gaan.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen niet dat u uit een zodanig traditioneel milieu afkomstig bent dat u gedwongen zou worden een huwelijk aan te gaan. *Er dient in de eerste plaats op gewezen dat in informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Amnesty International – Liberia 2017/2018 annual report', 'United States Department of State – Liberia 2017 Human Rights Report' en 'United States Department of State – Liberia 2016 Human Rights Report') het fenomeen van gedwongen huwelijken in Liberia niet expliciet als problematisch wordt beschreven. Waar men het over problematische huwelijken heeft gaat dit over vroegtijdige huwelijken. Daarbij gaat het over meisjes van 15 tot 18 jaar die gedwongen worden een huwelijk aan te gaan. Dit risico is louter omwille van uw leeftijd op het moment dat er sprake was van een huwelijk in uw hoofde niet van toepassing. U verklaart namelijk dat pas sinds februari 2017 sprake was van dit huwelijk (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.18). Wanneer u voor het eerst over dit huwelijk hoorde was u – volgens de door u verklaarde geboortedatum, 14/04/1994 – net geen 23 jaar oud (CGVS p.4).*

Het is dan ook aan u om concreet aan te tonen dat u alsnog het risico zou lopen om gedwongen te worden uitgethuwelijkt. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw familie een verregaande grip op uw leven wilden houden dat zij u alsnog zouden dwingen om te huwen en een besnijdenis te ondergaan. U geeft namelijk doorheen uw leven blijk van een verregaande zelfstandigheid. Zo kreeg u de mogelijkheid om uw **middelbaar onderwijs af te maken**. U verklaart in 2013 uw middelbaar onderwijs te hebben afgemaakt. U kon daarbij zelfs bij uw tantes in Cape Mount en in Monrovia verblijven (CGVS p.6 en p.10). Ook daarna, toen reeds sprake was van een huwelijk, verklaart uw zus jaarlijks zo'n vier maanden **bij uw tante te hebben verbleven** (notities persoonlijk onderhoud VIB zus 18/01388 (verder CGVS zus) p.20 en p.22-23). Jullie verklaren beiden steeds samen te zijn gebleven (CGVS p.8-9 en CGVS zus p.5), zodoende kan er van worden uitgegaan dat ook u steeds in deze periodes bij uw tante verbleef. Uw zus verklaart dat jullie er gingen om te vermijden naar de Sande genootschap te worden gebracht maar geeft daarbij niet aan dat er verregaande inspanningen werden geleverd om u terug naar huis te brengen tijdens uw verblijf aldaar. Zij verklaart dat uw tante door uw oom gebeld werd en dat hij er langs ging om jullie terug te halen, maar simpelweg door zich er te verstoppen kon u vermijden terug naar huis gebracht te worden (CGVS zus p.23). Dit kan dan ook niet beschouwd worden als verregaande stappen om u uit de invloedssfeer van uw tante weg te halen. Dit terwijl u en uw zus verklaren dat uw tante altijd al tegen uw oom was ingegaan. U verklaart dat zij de enige was die u steunde in uw verzet tegen het gedwongen huwelijk dat u zou dienen aan te gaan (CGVS p.20 en CGVS zus p.21). **Daarnaast werd het feit dat u christen was door uw oom niet als dusdanig problematisch ervaren**, terwijl hij volgens uw verklaringen wel wou dat u zich tot de islam zou bekeren, met een moslim zou trouwen en uw kinderen volgens de islamitische traditie zou opvoeden (CGVS p.11). U verklaart dat uw familie enkel initieel een probleem had met uw bekering tot het christendom. U verklaart dat ze er niet blij mee waren maar duidt geen concrete gevolgen voor u aan en meent dat de problemen die zij er mee hadden op heden voorbij zijn (CGVS p.4). Verder kon u ook **geruime tijd een romantische relatie aangaan en onderhouden** zonder met deze man, die bovendien ook christen was, getrouwd te zijn en kreeg u zelfs twee kinderen met deze vriend. Van 2013 tot u zwanger was van uw dochter die geboren is in oktober 2016 verklaart u met de vader van uw zoon samen te zijn geweest (CGVS p.11-12). U verklaart dat uw oom weigerde dat u met hem trouwde maar uit uw verklaringen blijkt niet dat uw familie problemen maakte van uw relatie. Wanneer u wordt gevraagd wat hun mening was over het feit dat u een kind kreeg zonder met deze man getrouwd te zijn lacht u dit weg en verklaart dat u niets anders ziet in Liberia (CGVS p.12). Evenmin haalt u specifieke problemen aan omwille van deze relatie. U verklaart dat zij kwaad waren maar dat het pas bij de zwangerschap van uw dochter in 2016 was dat u werd gezegd dat u niet met hem kon trouwen, zonder dat u daarbij voorgaande specifieke problemen aanhaalt (CGVS p.13-14). **Ook uw zus heeft een zoon zonder gehuwd te zijn met de vader van haar zoon** (CGVS p.9). Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat u **in de mogelijkheid was uw eigen beslissingen te nemen en steeds een grote zelfstandigheid aan de dag legde. Hieruit blijkt allerminst dat uw oom een dermate druk op u uitoefende dat hij elk aspect van uw leven beïnvloedde en u geen enkele vrijheid kon genieten.** U verklaart daarenboven dat uw oom reeds geregeld niet akkoord was met de beslissingen die u nam maar dat u dankzij de tussenkomst van uw tante en uw moeder uw eigen keuzes kon maken.

Daarnaast dragen ook uw verklaringen omtrent de aanloop naar dit gedwongen huwelijk en de druk die u zou ervaren hebben om dit huwelijk aan te gaan bij tot de ongeloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Zo slaagt u er niet in duidelijk te stellen wanneer u voor het eerst vernam dat u een gedwongen huwelijk zou dienen aan te gaan. U verklaart initieel dat uw vriend u verliet terwijl u zwanger was van uw dochter toen hij hoorde dat uw familie wou dat u met een moslim zou trouwen (CGVS p.11). U verklaart dat toen al duidelijk was met wie u zou moeten trouwen (CGVS p.12). Dit dient gesitueerd te worden midden 2016, gezien uw dochter op 31 oktober 2016 geboren is (CGVS p.10). Verder verklaart u echter dat er pas sinds februari 2017 voor het eerst over dit huwelijk werd gesproken (CGVS p.18), om dit later in uw verklaringen nogmaals aan te passen door te stellen dat ze er pas begonnen over te praten toen uw dochter een jaar oud was, zodoende nogmaals een half jaar later, in oktober 2017 (CGVS p.23). Enigszins opmerkelijk in deze is het feit dat u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als binnen uw vrij relaas het begin van uw problemen pas situeert op het moment dat uw huwelijk nakende was. U verklaart dat uw problemen begonnen op 10 september 2018 (CGVS p.17 en vragenlijst CGVS vraag 5). Indien u al lange tijd druk zou ervaren om een huwelijk aan te gaan is het bevreemdend dat u dit niet zou aanhalen wanneer u voor het eerst de kans krijgt om uw asielmotieven te duiden. Hoewel deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat u een dergelijk aanslepende druk vanuit uw familie wel zou vermelden.

Hieruit blijkt dat u niet in staat bent om een duidelijk zicht te bieden op het tijdstip wanneer uw oom u duidelijk maakte dat hij over uw huwelijk zou beslissen. Een dergelijke aankondiging heeft echter een enorme impact zodat er kan verwacht worden dat u vlot en eenduidig in de tijd zou kunnen situeren wanneer u dit voor het eerst te horen kreeg en vanaf wanneer deze aankondiging concreet werd. Dat u hier niet in slaagt berokkent de geloofwaardigheid van het op handen zijnde gedwongen huwelijk verder schade.

Daarenboven zijn deze verklaringen verregaand tegenstrijdig met de verklaringen van uw zus. Jullie verklaren nochtans beiden dat terzelfdertijd zowel over uw huwelijk als over dat van uw zus werd gesproken en dat jullie altijd zijn samen gebleven (CGVS p.8 en p.26 en CGVS zus p.18 en p.23). Uw zus verklaart namelijk sinds 2011 sprake was van een huwelijk en dat een eerste concreet voorstel reeds in 2015 werd geformuleerd (CGVS zus p.22). Volgens haar verklaringen zou al veel langer sprake geweest zijn van een huwelijk. Dat jullie op dit vlak dergelijke afwijkende verklaringen afleggen ondermijnt verregaand de geloofwaardigheid dat uw oom op een huwelijk zou hebben aangedrongen. Ook uw verklaringen omtrent uw algemene levensloop wijken af van deze van uw zus, ondanks het feit dat jullie steeds zouden zijn samengebleven. Uw zus verklaart namelijk reeds nadat zij was afgestudeerd in 2011 teruggekeerd te zijn bij uw oom in Bong County (CGVS zus p.4). U verklaart daarentegen dat u in Monrovia studeerde en pas in 2013 bent afgestudeerd (CGVS p.10). Dat u en uw zus dergelijke afwijkende verklaringen afleggen doet verregaande vragen rijzen bij de omstandigheden waarin jullie leefden voor jullie vertrek uit Liberia.

Verder legt u omtrent de druk die werd uitgeoefend om een huwelijk aan te gaan weinig consistente verklaringen af. U verklaart dat ten minste sinds oktober 2016 sprake was van een huwelijk, pas in september 2018 zouden deze problemen van die aard zijn geweest dat u besloot van uw oom weg te vluchten. U geeft vooreerst geen duidelijke reden aan waarom uw oom de plannen voor dit huwelijk zo lang zou hebben uitgesteld. U verklaart uw toekomstige man slechts één keer te hebben ontmoet en op dat moment nog niet op de hoogte te zijn geweest dat hij degene was waar u zou moeten mee huwen (CGVS p.23). Hieruit blijkt dan ook niet dat enige voorbereidingen werden getroffen voor dit aanstaande huwelijk. Ook uit de verklaringen van uw zus blijkt dat zelfs wanneer dit huwelijk in september 2018 binnen de week gepland stond er nog zo goed als geen voorbereidingen voor dit huwelijk werden getroffen. Zij verklaart dat er besprekingen plaatsvonden maar dat nog geen concrete afspraken werden gemaakt of concrete stappen werden ondernomen (CGVS zus p.25). **Dat er geruime tijd sprake is van een huwelijk, dat dit huwelijk vervolgens binnen een week zou plaatsvinden, maar dat hiertoe nog geen enkele voorbereiding werd getroffen ondergraaft verder de geloofwaardigheid dat uw oom daadwerkelijk al die tijd een huwelijk voor u voor ogen had of dat u verregaande druk ondervond van uw oom om dit huwelijk aan te gaan.** Zeker aangezien u verklaart dat dit huwelijk een constant onderwerp van discussie uitmaakte. U verklaart dat uw moeder uw oom telkens zij hem zag over dit huwelijk aansprak en dit terwijl jullie in hetzelfde huis woonden en dus vaak contact hadden (CGVS p.19-20). **Derhalve blijft het onduidelijk waarom dit huwelijk steeds werd uitgesteld, wat de geloofwaardigheid van een op handen zijnde huwelijk schade berokkent.** Bovendien biedt dit tijdsverloop voldoende tijd om te trachten dit huwelijk te ontvluchten en hulp te zoeken bij uw tante. Het feit dat u dit naliet zorgt er eveneens voor dat de druk die u verklaart te hebben ervaren van uw oom om een huwelijk aan te gaan te nuanceren valt.

Ook de manier waarop uw oom druk op u zou uitoefenen weet u niet duidelijk te schetsen. U verklaart dat hij u sinds de aankondiging van dit huwelijk onder druk zette. Hij riep u en uw zus steeds bij zich en zei dat jullie dienden te trouwen. Uw oom werd kwaad als u weigerde en dreigde er mee jullie buiten te gooien en te vervloeken (CGVS p.19). Toch blijkt dit huwelijk al die tijd niet afgehandeld te zijn geweest, wat vragen doet rijzen bij de druk die hiertoe werd opgevoerd. Niet alleen werd het huwelijk niet voltrokken, ook werden geen verdere stappen ondernomen zodat u dit huwelijk niet zou kunnen ontvluchten. Volgens uw zus kon u namelijk jaarlijks bij uw tante verblijven om dit huwelijk te vermijden (CGVS zus p.22-23). U weet dan ook niet te verduidelijk op welke manier uw oom nog verder druk op u uitoefende. U blijft dan ook uiterst vaag over de manier waarop wel druk zou zijn uitgeoefend. U verklaart enkel dat er steeds over gesproken werd en dat u bij uw vertrek werkelijk zou gedwongen worden om te trouwen (CGVS p.19-20), zonder ook maar op enige concrete manier te kunnen aantonen op welke manier de druk werd opgevoerd. U legt hier daarenboven tegenstrijdige verklaringen over af. U verklaart namelijk enerzijds dat druk op u werd uitgeoefend doordat deze man tot bij u werd gebracht en u werd gevraagd akkoord te gaan met een huwelijk (CGVS p.20). Anderzijds geeft u dan weer aan deze man maar één keer te hebben ontmoet en dan nog wanneer u nog niet was ingelicht dat u met hem zou moeten trouwen (CGVS p.23).

Opnieuw kan in deze verwezen worden naar het gegeven dat u deze aanhoudende druk niet zou hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat de uw verklaringen dat er lange tijd druk op u werd uitgeoefend verder ondergraaft. **Dergelijke elementen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid dat u zou gedwongen worden te huwen en vooraleer te trouwen een besnijdenis zou ondergaan binnen de Sande genootschap.**

Uit het bovenstaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagde een vrees voor een gedwongen huwelijk en de besnijdenis die hiermee gepaard zou gaan aannemelijk te maken. Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat ook in hoofd van uw zus (CGVS-kenmerk 18/01388) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt, middels verwijzing naar haar verklaringen voor het CGVS, dat uit deze verklaringen duidelijk blijkt dat zij Liberia vooral verlaten heeft uit een vrees voor vrouwelijke genitale verminking, terwijl uit de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat het CGVS deze vrees onderzocht heeft. In de bestreden beslissing gaat het CGVS immers enkel in op de vrees voor het gedwongen huwelijk. Deze beslissing laat dan ook uitschijnen dat het vooral het gedwongen huwelijk is dat verzoekster vreest bij terugkeer, terwijl dit absoluut niet overeenkomt met haar verklaringen. Zij heeft herhaaldelijk gezegd dat zij vooral vreest gedwongen te worden zich aan te sluiten bij het Sande bush genootschap. Uit haar verklaringen kan dan ook duidelijk worden afgeleid dat het trouwen vooral een middel betreft van haar oom om haar te dwingen vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. Verzoekster zou enkel dan worden aanvaard en gerespecteerd binnen het genootschap. Dit blijkt eveneens uit de verklaringen van haar zus.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster argumenteert dat haar vrees voor genitale verminking reëel is en een objectieve grondoorzaak heeft, wat blijkt uit een zeer recent nieuwsartikel van 30 april 2019 dat het verhaal vertelt van een slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking, dat gedwongen werd meegenomen naar de Sande bush. Verzoekster meent dat dit artikel heel veel gelijkenis toont met haar problematiek: het slachtoffer heeft dezelfde leeftijd, is afkomstig uit een familie met ongeveer dezelfde culturele achtergrond, de familie heeft eerst geprobeerd haar te overtuigen zich vrijwillig te laten besnijden en is pas daarna overgegaan tot gedwongen besnijdenis. Verzoeksters ultieme vrees bij terugkeer naar Liberia is het slachtoffer te worden van een vrouwelijke genitale verminking. Voormelde wetgeving en de Vreemdelingenwet vereisen niet dat een vrouw eerst het slachtoffer zou moeten geweest zijn van een vrouwelijke genitale verminking alvorens als vluchteling te worden beschouwd. Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat verzoeksters vrees voor een toekomstig risico om bij terugkeer naar Liberia slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking, gegrond is.

Het CGVS heeft dan ook niet gehandeld conform artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de twee middelen samen behandeld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt terecht vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.4. Verzoekster voert aan dat verweerder geen onderzoek deed naar haar aangevoerde vrees, *in casu* het feit dat zij gedwongen zou worden besneden.

Inzake verzoeksters verweer stelt de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen doorheen de asielpcedure niet blijkt dat zij Liberia hoofdzakelijk verlaten heeft omwille van haar vrees voor vrouwelijke genitale verminking noch dat haar voornaamste vrees bij terugkeer naar Liberia is dat zij besneden zou worden.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt immers dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde, bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, dat zij vreest om bij terugkeer uitgehuwelijkt te worden aan een oudere man en dat haar probleem begon in september 2018 toen haar

moeder haar vertelde dat zij en haar zus oud genoeg waren om te huwen met een oudere man. Verder verwees zij naar de gemeenschap en naar rituelen die voor het huwelijk plaatsvinden (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS van 24/10/2018). Uit de antwoorden in de Vragenlijst (op vraag 3.4 "Wat vreest u bij terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?" en vraag 3.5 "Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.") blijkt duidelijk dat verzoekster de nadruk legde op haar vrees voor een gedwongen huwelijk. Verzoekster maakte geen melding van een vrees voor vrouwelijke genitale verminking. In de handgeschreven tekst omtrent haar relaas maakt verzoekster evenmin melding van een vrees voor besnijdenis.

Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de Vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als haar vrees voor besnijdenis hierin niet zou hebben vermeld.

Tijdens haar verklaringen voor het CGVS vermeldde verzoekster, toen haar werd gevraagd om zo goed mogelijk haar problemen te vertellen die ten grondslag liggen van haar verzoek tot internationale bescherming, dat haar oom vertelde dat zij en haar zus met iemand moesten trouwen, dat deze man (de zoon van haar oom) twee keer zo oud was als zij, en dat, als zij akkoord zou gaan met het huwelijk, men haar naar de "bush" zou brengen om haar er te besnijden (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Ook verder in het gehoor voor het CGVS verwijst verzoekster naar het gedwongen huwelijk (zie onder meer gehoorverslag CGVS, p. 15, 19).

Bijkomend verwijst verzoekster naar een besnijdenis maar dit laatste telkens in functie van het gedwongen huwelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 18, 19, 21, 22, 27).

Uit het geheel van verzoeksters verklaringen voor de DVZ en het CGVS blijkt dan ook duidelijk dat verzoekster in hoofdorde een vrees voor een gedwongen huwelijk aanhaalde en dat haar vrees voor een mogelijke genitale verminking en toetreding tot de Sande bush kadert in de door haar aangehaalde vrees voor een gedwongen huwelijk. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekster Liberia vooral verlaten heeft omwille van een vrees voor genitale verminking strookt dan ook niet met haar eerdere verklaringen doorheen de asielprocedure. Hetzelfde geldt voor de stelling dat uit haar verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat het trouwen vooral een middel betreft van haar oom om haar te dwingen vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. Ten overvloede stelt de Raad vast dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen verzoeksters zus voor het CGVS die eveneens verwees naar een vrees voor een gedwongen huwelijk, en bijkomend naar een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in het kader van dit gedwongen huwelijk (zie notities persoonlijk onderhoud zus 18/01388, in blauwe farde "Landeninformatie", stuk 13 in administratief dossier: p. 5, 7-8, 18).

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er in de bestreden motivering wel degelijk rekening werd gehouden met de vrees voor vrouwelijke genitale verminking in het kader van het door verzoekster aangehaalde gedwongen huwelijk, zodat de stelling in het verzoekschrift dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeksters vrees voor genitale verminking onderzocht werd, niet kan worden aangenomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing meermaals uitdrukkelijk als volgt naar verzoeksters vrees om besneden te worden:

- "U verklaart te vrezen gedwongen uitgehuwelijkt te worden door uw oom en voordien besneden te worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen vervolging te moeten vrezen vanwege uw oom omdat u weigert het door hem voorgestelde huwelijk aan te gaan".
- "Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw familie een verregaande grip op uw leven wilden houden dat zij u alsnog zouden dwingen om te huwen en een besnijdenis te ondergaan."
- "Dergelijke elementen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid dat u zou gedwongen worden te huwen en vooraleer te trouwen een besnijdenis zou ondergaan binnen de Sande genootschap."
- "Uit het bovenstaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagde een vrees voor een gedwongen huwelijk en de besnijdenis die hiermee gepaard zou gaan aannemelijk te maken."

Verzoekster verwijst naar een recent nieuwsartikel en stelt dat dit artikel veel gelijkenis toont met haar problematiek. Hieromtrent repliceert verweerder terecht dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoekster toont bovendien evenmin aan zich in een gelijkaardige positie als de vrouw in het desbetreffende nieuwsartikel te bevinden. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij uit een zodanig traditioneel milieu afkomstig is dat zij gedwongen zou worden om te huwen en om een besnijdenis die hiermee zou gepaard gaan, te ondergaan. Verweerder benadrukte in de bestreden motivering terecht dat verzoekster doorheen heel haar leven blijkt geeft van een verregaande zelfstandigheid en in de mogelijkheid was om haar eigen beslissingen te nemen.

Uit de informatie over de problematiek van vrouwelijke genitale verminking in Liberia, waarvan een kopie in bijlage aan de verweernota van verweerder werd gevoegd, blijkt daarenboven dat verzoeksters vrees voor vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Liberia niet gegronnd is. Bovenop de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor een gedwongen huwelijk en de hieraan gekoppelde vrees voor vrouwelijke genitale verminking aannemelijk te maken, blijkt uit deze landeninformatie immers dat de geschatte algemene prevalentie van vrouwelijke genitale verminking bij de leeftijdscategorie van vrouwen tussen de 15 en 49 jaar in Liberia 44,4 % bedraagt (gebaseerd op het lidmaatschap van de Sande genootschap) en bovendien dalende is. De algemene prevalentiegraad in de leeftijdscategorie van verzoekster, namelijk 20-24 jaar, is trouwens nog lager, namelijk 35,8 %. Uit deze cijfers blijkt duidelijk dat vrouwelijke genitale verminking geen universeel en onvermijdbaar fenomeen in Liberia is. Dit klemt des te meer daar uit dezelfde informatie blijkt dat de besnijdenis vooral plaats vindt tijdens de adolescentie, wanneer jonge vrouwen de Sande initiatie ondergaan, terwijl verzoekster een volwassen vrouw van 24 jaar is.

2.2.5 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 48/7 pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. *In casu* wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters beweerde problemen en heeft verzoekster bovendien zelf geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan; verzoekster kan zich derhalve niet dienstig kan beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aangezien zij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (voorwaarde onder e)) en de criteria van artikel 48/6 cumulatief dienen te worden vervuld. Het voordeel van de twijfel wordt slechts toegestaan als alle elementen werden onderzocht en de asielinstanties overtuigd zijn van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *quod non*.

2.2.6. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift uitsluitend tot een vrees voor besnijdenis. Zij onderneemt geen enkele poging om de omstandige motivering in de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden gedwongen huwelijk; deze motivering blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekster beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van haar vluchtelingenrelaas. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS